

Chương 6: Những sắc thái thô thiển của Lang và Sói

Phong Lan đi đôi giày mềm đế bằng, thậm thụt lén lút vào nhà hàng của chính mình với dáng vẻ như đi ăn trộm. Tối nay mẫu thân đại nhân vừa mới ân chuẩn cho cô trở về nhà riêng, cô chẳng chút suy nghĩ vội vã quay thẳng về cửa hàng của mình. Nhân viên đều đã tan làm, phòng kho vẫn còn sáng đèn. Cô đẩy cánh cửa gỗ nhỏ khép hờ, thấy Đinh Tiểu Dã đang thoải mái nằm nghiêng trên trên chiếc giường đơn, mắt nhắm lại, trông như đã ngủ say.

Phong Lan nhẹ nhàng đi tới, đưa tay ra bóp lấy cổ anh, lúc đang định siết vào yết hầu thì đúng như dự đoán, cô bị anh chớp ngay lấy cổ tay. “Tôi biết ngay là cậu còn thức mà.” Cô khinh khỉnh nói. “Giả vờ ngủ mà cũng không biết đường tắt điện đi.”

Đinh Tiểu Dã hất tay cô ra, giải thoát khỏi sự kìm kẹp. “Tôi sợ chị lại uống quá đà, bò bằng bốn chân, ghéch mặt lên trời đến quấy rầy tôi.” “Đừng có nói với giọng như thể cậu vô tội lắm, tôi muốn tính sổ với cậu cho xong việc đây.”

“Nhất định phải đúng lúc này, ngay tại đây mới được à?” Phòng kho của nhà hàng rộng không đến mười mét vuông, chất đầy các loại gia vị và gạo, dầu, ngoài chiếc giường đơn Lưu Khang Khang mua ra thì chẳng còn chỗ trống nào. Trần nhà chỉ có một chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng lơ lửng. Ánh sáng âm u, không gian chật hẹp tù túng, người ngồi dưới ánh đèn cũng hắt bóng mờ mờ ảo ảo.

Phong Lan vén gọn nếp váy, ngồi xuống mép giường, hất cằm hỏi: “Cậu sợ tôi à?”

Đinh Tiểu Dã tỏ vẻ như cảm thấy câu nói đùa của cô thật nhạt nhẽo. Anh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nói: “Mẹ chị nhìn giống đảng viên Đảng Cộng sản, tác phong hết sức nghiêm cẩn, tại sao lại có con gái như chị thế này chứ? Nếu như mẹ chị biết việc chị đang làm bây giờ, liệu có vì bảo vệ công lý mà cắt đứt quan hệ mẹ con, trối chị nhét vào rọ lợn không?”

Phong Lan nghe thấy thế không được vui cho lắm, nghe giọng thì như thể cô là gian phụ nửa đêm đi tìm giai. Cô vốn định nghiêm túc nói với Đinh Tiểu Dã rằng, trước đây cách nói năng lẫn cử chỉ của cô đều rất mực đoan trang, đến tận năm hai mươi sáu tuổi mà cô vẫn ngoan ngoãn

về nhà trước mười giờ tối. Cho đến khi yêu Chu Đào Nhiên, anh ta luôn cho rằng một cô gái trưởng thành như cô mà như vậy thì quá nghiêm túc. Nhưng rồi cô lại nghĩ, câu nói đó trong bối cảnh này dường như không có chút sức thuyết phục nào, ngược lại còn khiến Đinh Tiểu Dã hiềm lắm rằng cô phá vỡ nguyên tắc như thế là vì anh.

“Mẹ tôi mà biết được thì sẽ nói là: Một con bé ngoan ngoãn đến thế mà lại bị cậu làm hư rồi.”

Đinh Tiểu Dã không đấu khẩu với cô nữa, ngồi phất dậy, bang quơ hỏi:

“Hôm nay tiểu thư Coco không đi cùng chị à?”

Hóa ra anh cũng phát hiện ra cô không dùng nước hoa, chứng tỏ không phải là anh không để ý. Phong Lan thấy hơi bất ngờ, bĩu môi nói: “Thứ nước hoa chết tiệt đó hả? Vứt rồi. Chẳng phải là mũi cậu không tốt sao?”

Đinh Tiểu Dã vén gấu quần lên, chìa cẳng chân ra chỗ sáng cho Phong Lan xem. “Buổi tối muỗi nhiều quá, lại chẳng có bình diệt muỗi...” Phong Lan đập một phát vào chân Đinh Tiểu Dã, tức tối nói: “Đồ khốn.” Đánh được một cú đau, cảm giác thật đã tay nên cô không cò kè nữa mà tha thứ luôn cho trò nói đùa của anh, nhưng chuyện mấy ngày trước vẫn phải nói cho rõ ràng.

“Cậu nghĩ là tôi ngu lắm có phải không. Mà cũng lạ thật, trước mặt cậu, tôi lúc nào cũng như một con hề, toàn biến thành trò đùa của cậu.” “Chị đang nói đến lần nào?”

“Cậu thử nói với tôi lần nữa bằng cái giọng đó thử xem?” Phong Lan chán nản nói. “Tôi cũng thật hồ đồ, bị cậu khích cho mấy câu, liền đánh Chu Đào Nhiên thật lực.”

“Tôi mà phải khích chị á?” Đinh Tiểu Dã khoanh chân ngồi xếp bằng, bật cười. “Hôm đó là ai khóc lóc đòi phải đập anh ta một trận để xả hận, tôi khuyên can mấy cũng không được? Là chị van nài tôi đấy chứ, vai trò của tôi trong chuyện này quá lắm cũng chỉ là “tòng phạm”. “đồng lõa”. Nếu bảo là “lang sói gian manh” thì chị là con “sói”, tôi cùng lắm cũng chỉ là con “lang” cho chị trèo lên vai lên cổ thôi.”

Phong Lan tức khí. “Lang còn xấu xa hơn cả sói! Cậu nói xem, cậu làm thế nào để dụ Chu Đào Nhiên ra mà anh ta không hề nhìn thấy mặt cậu? Tại sao camera không thu được hình chúng ta? Có phải cậu là một tên tội phạm chuyên nghiệp không?”

Đinh Tiểu Dã trả lời: “Cẩn thận! Giờ đang là giữa đêm giữa hôm, mà chị đang ngồi trên giường một tên tội phạm chuyên nghiệp đấy.” Anh thấy Phong Lan chẳng tỏ ra sợ sệt chút nào nên chẳng dọa cô nữa. “Không phức

tạp như chị nghĩ đâu. Điện thoại di động của chị chẳng phải có lưu số của Chu Đào Nhiên sao? Tôi tìm đại một bộ điện thoại công cộng gọi cho anh ta, nói với anh ta là lúc trước giao phải một lô thuốc lá có vấn đề, bây giờ đổi lấy lô mới, nhờ anh ta mang chỗ còn lại ra đổi để còn tự tay ký xác nhận. Tôi đợi ngay gần lối ra của đường hầm dành cho người đi bộ, chỉ cần anh ta đến thì mọi chuyện sau đó đơn giản mà, lấy đại một cái túi chụp lên đầu anh ta là cả người anh ta đã mềm nhũn. Còn về camera giám sát, chỉ cần để ý một tí là được.”

“Dễ dàng vậy sao?” Phong Lan bán tín bán nghi.

Đinh Tiểu Dã nói: “Thế chị nghĩ sao? Con người ta đại đa số khi gặp nguy hiểm thì ý thức thoát hiểm rất kém, vì sống yên ổn quen rồi, luôn cho là những chuyện bất trắc kia quá xa vời đối với mình. Giống như chị, lúc bị giật túi thì chẳng khác gì con ngốc. Đừng quên rằng chị cũng là một cô gái. Trong tình huống đó, tiền bạc có nghĩa lý gì? Lần đó nếu tên cướp to gan hơn một chút thì chị không chết cũng bị lột xác lấy da. Làm người phải tỉnh táo sáng suốt.”

“Như cậu ấy hả? Cậu đã trải qua những chuyện giống như thế nhiều lần rồi à? Nếu không làm sao có thể máu lạnh như vậy, lúc nào cũng nghĩ cách thoát thân tránh xa rắc rối?” Phong Lan nghi ngờ hỏi. “Chẳng qua là tôi sợ phiền.” Đinh Tiểu Dã mặt mũi lạnh tanh, nói. “Không phải ai cũng giống chị, gặp chuyện là có người chạy theo chùi mông cho. Phải sống một mình lâu thì mới biết không có điều gì quan trọng bằng việc tự bảo vệ bản thân.” “Người nhà cậu cậu đâu? Không thể có chuyện một người họ hàng cũng không có.”

“Bố mẹ tôi mất cả rồi. Còn họ hàng, tuy có đấy nhưng cũng ít đi lại.”

“Tại sao họ lại mất... Ý tôi là, bố mẹ cậu ấy.”

“Mẹ tôi mắc bệnh thận, mất sau khi ốm đau nhiều năm.” “Còn bố cậu thì sao?” Phong Lan biết mình hỏi hơi nhiều nhưng cô không thể kiềm chế được sự tò mò về con người trước mặt cô này. Theo như cô thấy, Đinh Tiểu Dã vẫn còn rất trẻ mà bố mẹ đều đã mất, khiến người ta không khỏi... cảm thấy thương xót.”

“Tại nạn giao thông.” Lúc nói câu này, đầu Đinh Tiểu Dã cúi thấp, hai tay đặt trên hai đầu gối, dáng vẻ như một thiền sư nhập định, từ góc ngồi của Phong Lan thì chỉ nhìn thấy đôi hàng mi dày đổ bóng xuống phía dưới mắt, sống mũi cao thẳng và một góc khóe môi của anh mím lại. “Chị còn muốn biết điều gì nữa không? Thừa chị chủ.”

Phong Lan cũng tự cảm thấy ngượng trước những câu hỏi vụn vẹo bằng

được của chính mình. Cô vén tóc vào sau vành tai rồi nói: “Người như cậu chắc ít khi làm những việc khiến mình cảm thấy hối hận lắm nhỉ?” “Cũng chưa chắc.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như đi làm “lang” cho chị, mãi mà không xong.” Đường như Đinh Tiểu Dã đang ám chỉ việc “quấy rối” của cô.

“Tôi còn thấy phiền hơn cậu.” Phong Lan chán nản đáp. “Lúc đó tôi bỗng nhiên lại có lòng tin rằng bạo lực có thể giải quyết được vấn đề.” Đinh Tiểu Dã cười, đáp: “Bạo lực không nhất định giải quyết được vấn đề. Nhưng chị muốn giải quyết vấn đề thật ư? Hay cái chị muốn chỉ là xả ra được sự uất ức. Lúc nói phải đánh anh ta một trận chẳng phải chị cảm thấy sung sướng lắm sao? Tôi thấy mắt chị sáng lên, nếu mà tôi không kịp kéo chị đi thì không khéo chị đã làm người ta mất mạng rồi ấy chứ.”

“Mắt tôi lộ vẻ khát máu à? Cậu nói xem, có phải lúc đó tôi đã rất hưng dữ không?” Phong Lan nghĩ lại mà không nhịn được cười. Cô không phủ nhận Đinh Tiểu Dã nói rất đúng, đến giờ cô vẫn nhớ cảm giác mượn rượu trả thù Chu Đào Nhiên, đã đời không bút nào tả xiết. Tuy rằng sau khi xảy ra sự việc thì những chuẩn mực về đạo đức và hành vi cứ hành hạ giày vò cô, làm cô phải xem xét suy nghĩ lại rất nhiều lần, nhưng nếu thời gian có quay trở lại, chắc hẳn cô vẫn muốn đập cho Chu Đào Nhiên một trận. Con “lang” Đinh Tiểu Dã chẳng qua đã phóng thích sự hung ác bị đè nén trong lòng con “sói” mà thôi.

“Chị bây giờ cũng đang cười rất hưng dữ mà.” Đinh Tiểu Dã nói không chút nể nang.

Phong Lan đã quen, chẳng coi đây làm phiền. Cô ngồi xịch lại, háo hức nói: “Có phải con người ở quê cậu rất mạnh mẽ, những chuyện như thế này cậu chứng kiến qua nhiều rồi phải không?”

“Vâng. Chị phải bồi thường năm nghìn tám trăm đúng không? Còn ở quê tôi thì người ta phải trả bằng trâu bằng cừ. Như mất độ chị đánh Chu Đào Nhiên thì mất khoảng mười mấy con cừ mới đủ...”

“Thế nếu đánh chết người thì sao?”

“Thì ngoài trâu với cừ, còn phải bồi thường một cô khuê nữ trinh tiết trong nhà mình.”

“Có cả chuyện đó sao?”

Phong Lan vừa nói dứt lời đã thấy hối hận, nụ cười nhăn nhó chế giễu của Đinh Tiểu Dã lộ rõ là anh chỉ bịa chuyện để trêu cô. Hôm nay cô đã đổi sang chiếc túi mới bằng da cứng, rất thích hợp để đánh người. Đinh Tiểu

Dã vừa cười vừa đỡ đòn. “Chị nghiện đánh người rồi phải không? Đủ rồi...Này này! Tôi bảo đủ rồi cơ mà!”

Anh chỉ cần đưa tay là đã có thể dễ dàng bắt Phong Lan ngồi im không cựa quậy nổi. Phong Lan bị anh bẻ quặt một cánh tay, có hơi khó chịu nhưng cũng không phải quá đau. Anh từ phía sau nói vào tai Phong Lan:

“Tôi nhắc lại lần nữa, ở quê tôi có phong tục gọi là “cô nương truy”. Cô gái trẻ thích cậu trai nào thì cưỡi ngựa rượt đuổi với chàng trai đó, sau đó khẽ đánh cậu ta bằng roi. Theo như cách con trai nhìn nhận thì đôi khi roi da với túi da có cách dùng na ná nhau...”

“Nhìn nhận cái đầu cậu ấy, bỏ tôi ra ngay.” Phong Lan mặt mũi nóng phừng phừng. Đinh Tiểu Dã cười rồi buông cô ra.

Phong Lan bóp cánh tay mình. “Cậu hay bị con gái dùng roi đánh lắm à?”

Đinh Tiểu Dã chỉ cười không đáp.

“Chẳng biết trước đây cậu hào hoa đến đâu, chứ ở đây bọn tôi bây giờ chẳng ai muốn có bạn trai đối xử với con gái quá dã man như vậy cả.”

Đinh Tiểu Dã nói: “Vừa hay, tôi cũng không thể chịu nổi con gái quá dễ thương điệu dàng.” Anh như vô tình nhìn vào cánh tay trần của Phong Lan, không hề cố ý sẫm soi mà vẫn nhận ra “chứng cứ tội ác” hằn trên da của cô. Anh ngạc nhiên hỏi. “Chị làm từ đậu phụ à? Mới hành hạ có một chút mà đã không chịu được!”

“Cậu còn muốn hành hạ đến mức nào?” Phong Lan trừng mắt nhìn anh. Đinh Tiểu Dã liền xua đuổi như tà. “Thôi đi đi, tôi phải đi ngủ.” Phong Lan nói:

“Cậu nhìn giấy phép kinh doanh treo trong nhà hàng chưa? Ở trên đó có ghi người đủ tư cách pháp nhân: Phong Lan đây. Cậu dám đuổi tôi à?”

“Tôi nói chị rảnh quá mà. Có tiền, có người thân, có bạn bè, chẳng thiếu gì, giữa đêm hôm chạy đến hành hạ gì tôi nữa?” Đinh Tiểu Dã không biết phải làm sao.

Phong Lan lớn tiếng nói: “Tôi thiếu một người đàn ông.” “Chuyện này tôi không giúp được chị đâu.” Đinh Tiểu Dã co rúm người lại.

“Biến đi. Tôi thiếu một người chồng, cậu nghĩ là tôi định tìm cậu sao?”

Phong Lan cười rồi phẩy phẩy tay, liếc nhìn đồng hồ bấm giờ trong góc phòng kho. “Uống với tôi vài cốc đi, ngọt ngọt khó chịu quá!” “Không uống.” Đinh Tiểu Dã từ chối ngay mà không cần suy nghĩ. “Tửu lượng của chị có khá không? Uống nhiều có làm gì mất mặt không đấy?” “Thế nên tôi mới rủ cậu uống cùng, dù sao cũng chẳng phải chưa từng mất mặt trước mặt cậu.”

“Chị không sợ chồng tương lai biết chị giữa đêm giữa hôm ngồi trên

giường đàn ông uống rượu với người ta à?”

“Cậu không nói ra thì ai biết được?”

“Tôi không bảo đảm là giữ được miệng.”

“Thôi không nói nữa, chồng tương lai cái gì, tôi vẫn chưa biết anh ta là ai đây, nếu bây giờ anh ta cũng ngồi cũng ngồi trên giường một người con gái khác uống rượu, tôi cũng tha thứ cho anh ta.”

Đình Tiểu Dã không đầu lại được cô, đành nằm gục xuống, nhắm mắt lại.

“Hai vợ chồng chị lo tha thứ cho nhau đi, tôi phải ngủ đây.” Phong Lan làm như không nghe thấy, tự đi lấy một lon bia, bật nắp. Vài giọt bọt bia bắn trúng vào trán Đình Tiểu Dã, anh giơ tay lau, thở dài một tiếng ngán ngẫm, trở mình ngồi dậy, quay lưng về phía Phong Lan. Phong Lan uống vài hớp, rồi đẩy anh một cái.

“Này, tôi hỏi cậu nhé. Ở quê cậu, con gái nhiều tuổi rồi mà chưa lấy chồng thì như thế nào? Ê, này! Ê ê ê...”

“Ở quê tôi không có gái già như chị.”

“Cũng có già lắm đâu?”

“Ở tuổi chị thì mười năm về trước là đã có con lớn rồi.” Đình Tiểu Dã vẫn quay lưng lại về phía cô mà nói.

Phong Lan cầm lon bia trong tay như muốn bóp bẹp, sức công kích của câu nói này đối với cô có tính hủy diệt cực kỳ mạnh.

“Cậu có biết nói chuyện không đấy? Tôi hai mươi chín tuổi rồi, cậu làm cháu gọi tôi là bà nhé?”

Đình Tiểu Dã im lặng không trả lời, cô lại gào lên bên tai anh một cách thống thiết: “Ngồi dậy nói cho rõ ràng xem nào! Đến cả cậu cũng giấu cọt tôi, Tôi có cố tình ế đâu! Tôi kén cá chọn canh gì đâu! Ai chẳng muốn tìm được người phù hợp, nhưng ái mà biết được người đó có chịu cưới mình hay không? Tôi có điều khiển được người khác đâu! Tôi có bắt thời gian không được chạy nhanh, bắt tuổi xuân của tôi lưu lại lâu hơn được đâu! Hôm nay tôi phải tìm một người để cưới, thế lỡ ngày mai người đích thực mới xuất hiện thì sao? Tôi không thể thực tế được, tôi có bị ăn tát cũng vẫn phải cần có tình yêu để sống được với nhau, một chút thôi là đủ rồi, thế là quá đáng lắm sao...”

Đình Tiểu Dã bịt chặt tai ngồi dậy, giơ tay giật phắt lon bia Phong Lan đã uống một nửa, tu ực ực hai ba ngụm hết sạch, sau đó lớn tiếng quát: “Ba cái chuyện chết tiệt này thì liên quan gì đến tôi? Chị đi tìm người khác để làm nhai được không? Trông tôi giống bạn tâm giao của đàn bà lắm hả?”

Phong Lan giậm chân tức tối, tiếp tục than thở: “Rốt cuộc tôi thua kém ở

điểm nào? Người khác yêu, tôi cũng yêu. Người ta nghiêm túc, tôi cũng đâu có giả dối lừa đảo. Cuối cùng có điểm gì sai chứ? Tôi không đòi hỏi nhà cửa, không vò vĩnh tiền bạc. Tôi chăm chỉ học hành, nỗ lực làm ăn, tâm địa không xấu, kính lão yêu trẻ, vui vẻ giúp người, nấu ăn cũng khá, có sao mà tôi vẫn ế?”

“Bởi vì từ góc độ của người đàn ông nhìn nhận về phụ nữ thì một đồng các điều chị vừa kể chẳng có cái quái gì hay ho, không có lấy một chút hấp dẫn nào.”

“Cậu nói xem, cái gì mới là hấp dẫn?”

Đình Tiểu Dã đẩy tay Phong Lan đang tóm lấy áo thun của mình ra, không khách sáo nói: “Ngực to, ngoan ngoãn dễ bảo, khả năng sinh sản tốt là được.”

Phong Lan sửng người một lúc mới phản ứng lại được, chỉ vào mặt anh, nói một tràng: “Tục tằn, hạ lưu, đê tiện!” Sau đó, cô lại đi lấy thêm một lon bia, lần này uống sao thấy đắng ngắt. Cô yên lặng trầm ngâm hồi lâu rồi mới hỏi: “Thật thế sao? Đàn ông đều nghĩ như vậy à? Cả cậu cũng thế ư?”

“Hỏi thừa, tôi không phải là đàn ông chắc?”

“Nói rõ hơn một chút được không, cậu thích kiểu phụ nữ như thế nào?” Bị Phong Lan hỏi dồn, Đình Tiểu Dã lấy tay vẽ đại lên không khí hình cái hồ lô. “Hiểu không? Thân hình phải đầy đặn, đầu óc phải đơn giản.” Phong Lan không nói gì nữa, quay mặt uống lon bia đắng. “Tôi nói tiêu chuẩn của tôi, chị giận cái gì? Chẳng phải chị luôn thấy mình giống như một nàng tiên sao?” Đình Tiểu Dã vừa tức vừa buồn cười.

Anh đột ngột nhô dậy ngồi quỳ ở trên giường, tình cờ đúng lúc Phong Lan cũng bất ngờ xoay người lại, mũi cô gần như chạm vào ngực áo anh. “Cậu thấy thân hình tôi chán lăm à?” Cô ngêng mặt hỏi. “Muốn nghe nói thật không?”

“Nói đi!”

“Mông còn tạm, ngực hơi đuối.”

“Chị đây cúp B cộng đấy!”

“Thế đúng rồi, môn nào cũng được điểm A, cũng không bằng một cặp C trước ngực.”

“Cậu được đấy!” Phong Lan một lần nữa lại như quả bóng bị xì hơi. “Bị chị quấy rầy không ngủ nổi nữa. Phiền quá! Đưa tôi uống với.” Đình Tiểu Dã nhân lúc cô đang đờ đẫn, giật lấy lon bia uống mấy ngụm. Một hồi sau, Phong Lan dường như sực tỉnh. “Cậu bảo...mông tôi cũng được hả?”

“Đúng thế,tôi nhìn thấy rồi, thế nào, có cần phải nói nhìn thấy lúc nào không...cái hôm chị xoay một vòng hỏi tôi chị có giống nữ thần không ấy...”

Phong Lan phi đến bịt miệng anh lại. Thật mất mặt quá! Đây chính là nguyên nhân tại sao cô không bao giờ có thể giữ phong thái thực nữ đoan trang trước mặt Đinh Tiểu Dã được. Khởi đầu với một người trong trạng thái nào, về cơ bản sẽ quyết định hình thái mối quan hệ duy trì giữa hai người sau này theo cách ấy. Từ lúc cô váy áo xộc xệch hơn hờ xoay vòng trước mặt Đinh Tiểu Dã, chuyện giữa hai người chẳng bao giờ thoát nổi sắc thái thô thiển.

Đinh Tiểu Dã cố đẩy tay Phong Lan ra, cô dữ dằn nhảy bổ đến khiến anh ngã ngửa ra đằng sau, làm cho Phong Lan bị kéo theo ngã đè lên ngực anh. Lúc lưng bị đập vào thành giường, Đinh Tiểu Dã vẫn cười ha hả, Phong Lan áp sát vào người anh, nghe thấy tiếng đập từ người anh, ngẩng lên lại nhìn thấy chính diện mặt anh.

Mẹ cô thường nói, đừng xem mặt đàn bà dưới ánh trăng, đừng nhìn mặt đàn ông dưới ánh đèn.

Nhìn thì sẽ làm sao? Không cẩn thận sẽ bị mất mạng, mất hồn chẳng? Mẹ ăn cơm nhiều hơn cô mấy chục năm, đi nhiều hơn cô cũng mấy chục năm. Lời của người già không ngọt ngào dễ nghe nhưng hầu như lúc nào cũng đúng. Đây là kết luận mà Phong Lan có được sau khi trải qua bao kinh nghiệm thương đau.

Cô bất giác nhớ đến cuốn sách Dụ tăng của Lý Bích Hoa, tình tiết cốt truyện thì đã nhạt nhòa nhưng trong đó có một câu cô nhớ rất rõ: “Nó giống như chó dại gặm xương, giống như chim hoang dã giành ăn thịt rữa, giống như ngọn đuốc trước gió, thiêu đốt thân mình...” Khi đọc cuốn sách này, Phong Lan vẫn còn là một cô thiếu nữ ngây thơ trong sáng, không hiểu nổi cảm giác rung động nguyên thủy mãnh liệt đó, khi cô trưởng thành lại thương thức trò chơi đuổi bắt qua lại giữa nam và nữ, được theo đuổi, được chiều chuộng, lúc dỗi hờn khi thân ái, vui với những điều đó. Nhưng bây giờ cô cảm nhận rõ ràng rằng mình và người con trai trẻ trung trước mặt kia tựa như hai con dã thú trên thảo nguyên hoang sơ, vạn vật lặng im, mặt trăng như một chiếc lưỡi câu, chỉ có mùi vị toát ra từ hơi thở và âm thanh từ mạch máu đang cuộn trào trong cơ thể bủa vây, tất cả những phiền não phức tạp đều biến mất, chỉ có hai cơ thể nóng bỏng là duy nhất tồn tại, cô sẵn sàng để anh ăn thịt, để cơ thể bị xé nát thành từng mảnh, cô cũng khao khát nuốt chửng anh vào bụng. Cô cứ nhìn Đinh Tiểu Dã đau đáu như thế, ánh mắt mê muội. Những bộ phận trên cơ thể hai người đang tiếp xúc với nhau cứ cuộn

trào mãnh liệt như nhịp đập trái tim.

“Phong Lan.” Lần đầu tiên Đinh Tiểu Dã gọi cô bằng tên, anh liếm đôi môi khô khốc của mình. “Không phải chị thích tôi đấy chứ?” “Tôi có bị điên đâu? Cậu chỉ là nhân viên phục vụ trong nhà hàng của tôi, tôi không muốn mất thể diện như vậy.” Phong Lan thoát ra khỏi những ảo giác của mình, tâm khảm bất nhất lắm bảm chối phất. “Chị biết thế thì tốt.” Đinh Tiểu Dã bình tĩnh đẩy cô ra khỏi người mình. “Chị không phải là kiểu người tôi thích. Mà bị một nhân viên phục vụ từ chối, chị sẽ càng mất mặt.”